

Arrest

nr. 194 767 van 9 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van geen enkel land het staatsburgerschap te bezitten en tevens verklaart u van Armeense origine te zijn, geboren in Nagorno-Karabagh. U bent de zoon van A. M. (...) (O.V.(...)) en S. M. (...) (O.V.(...)), die eveneens verklaren staatloos te zijn. Uw ouders wendden zich in België, zoals u, tot de asiinstanties met de vraag om internationale bescherming te verkrijgen.

In het kader van onderhavige aanvraag beroept u zich op de hierna beschreven elementen.

U verklaart dat u kort na uw geboorte, in 1991, vanuit Nagorno-Karabach naar Oekraïne verhuisde. Samen met uw ouders vestigde u zich in de regio Lugansk, in het oosten van Oekraïne. U verklaart dat daar sinds september 2014 een burgeroorlog woedde. Op 15 oktober 2014 werd de woonst, die u deelde met uw ouders, grotendeels verwoest door een bombardement. Jullie waren genoodzaakt om de

schuur van jullie boerderij te betrekken. Regelmatig kregen jullie er ongewenst bezoek van strijders, die voedsel en vee opeisten. Op 17 november 2014 kwamen 5 huurlingen naar jullie woonst. Ze wilden u inlijven als strijder en u meenemen. U gaf aan hier niet op in te willen gaan en daarop werd u ernstig mishandeld, waardoor uw kaak werd gebroken. U moest opgenomen worden in een ziekenhuis in Lugansk, waar u een heelkundige ingreep onderging. Op 15 december 2014 werd u uit het ziekenhuis ontslagen. U wilde – en durfde – niet meer naar huis terugkeren. Uw vader deed daarom beroep op een vriend, een zekere S. (...), die ervoor zorgde dat jullie tijdelijk onderdak kregen in Kharkov. Uw vader verliet Oekraïne begin januari 2015. Hij reisde naar België en vroeg op 12 januari 2015 asiel bij de Belgische autoriteiten. U bleef met uw moeder achter in Kharkov en u vertrok er op 12 september 2015. Per auto reisde u van Kharkov naar België. U kwam op 14 september 2015 in België aan. Op dezelfde dag vroeg u, samen met uw moeder, eveneens asiel bij de Belgische autoriteiten. Omdat u zich zonder geldige reden niet meldde voor een gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, werd u door deze laatste geacht afstand van uw asielaanvraag te hebben gedaan en werd op 29 februari 2016 uw aanvraag afgesloten. Zonder België te verlaten, wendde u zich opnieuw tot de asielinstanties op 29 maart 2016.

Deze asielaanvraag werd op 7 april 2016 in overweging genomen door het CGVS. Op 29 september 2016 besloot het Commissariaat-generaal tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd echter vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest van 10 april 2017.

Ter staving van onderhavige aanvraag legden uw ouders en uzelf enkele medische stukken over, afgeleverd door Belgische hulpverleners.

Uw ouders, A. M. (...) (O.V.(...)) en S. M. (...) (O.V.(...)), beroepen zich voor hun asielaanvraag op dezelfde als de door u ingeroepen elementen. Zij verklaren, net zoals u, staatloos te zijn. Net zoals u, legden zij geen enkel geldig identiteitsdocument over aan de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op de burgeroorlog in de regio Lugansk, in het oosten van Oekraïne. U zou persoonlijk en tot tweemaal toe bij dit conflict betrokken zijn geweest. In eerste instantie werd uw woonst grotendeels vernield bij een bombardement en een maand later werd u mishandeld door strijders die u wilden inlijven, hetgeen u weigerde.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p.1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Smeloye (Smile), in de regio Luhansk. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Vooreerst moet, bovendien met klem, benadrukt worden dat het Commissariaat-generaal uw verklaringen, waaruit moet blijken dat u van geen enkel land het staatsburgerschap beschikt, in twijfel trekt.

Zowel uit uw verklaringen als deze van uw ouders, moet immers blijken dat jullie sinds 1991 en dit tot september 2015 (uw vader tot januari 2015) permanent in Oekraïne gevestigd waren (verklaring B. M. (...), DVZ, dd.29.03.2016, rubriek 10). U verklaart (CGVS, p.3) dat u in Oekraïne 9 klassen school liep. U verklaart tevens (CGVS, p.3) dat u voor uw inschrijving geen enkel (identiteits)document nodig had, hoewel u ook aangeeft dat men wettelijk voor alles documenten nodig heeft. U beweert voorts (CGVS, p.3) dat u nooit een geboorteakte, internationaal paspoort of een intern paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek in landen die onafhankelijk werden na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie

(zoals Oekraïne waar u verklaart vandaan te komen), hebt gehad. Aangezien uw vader bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde (DVZ, verklaring DVZ, dd.20.01.2015, rubriek 1c) dat hij over een verblijfsvergunning voor Oekraïne beschikte, werd u hieromtrent om verduidelijking gevraagd, maar u geeft enkel aan dat het om een vergissing ging (CGVS, p.3). Uit uw verklaringen moet blijken dat u van medio november tot medio december 2015 in Luhansk gehospitaliseerd werd, maar de vraag of u enig document van uw opname – en daarmee: een bewijs voor het feit dat u gekend was bij de Oekraïense autoriteiten – kon overleggen, beantwoordt u negatief (CGVS, p.10). Uw vader verklaart (CGVS, gehoorverslag A. M. (...), p.2) dat hij en uw moeder officieel gehuwd zijn en dat hiervoor het Sovjet-paspoort moest overlegd worden. Verder verklaarde uw vader (CGVS, gehoorverslag A. M. (...), p.3) dat hij zijn paspoort in Oekraïne nooit heeft verlengd of vernieuwd. Hij bezat ook een geboorteakte (CGVS, A. (...), p.3). Op de vraag of hij ooit démarches deed om het Oekraïens staatsburgerschap te verkrijgen, verklaart uw vader (CGVS, A. (...), p.3) dat hij dit niet deed omdat hij wilde wachten tot u 27 jaar oud was, zodat u uw dienstplicht zou kunnen ontlopen. Korte tijd later legde uw vader verklaringen van dezelfde strekking af (CGVS, A. (...), p.4). Ook verklaarde uw vader (CGVS, A. (...), p.3) dat jullie geen registratie hadden in Oekraïne. In tegenstelling tot wat u beweerde, verklaarde uw vader nog dat u wel degelijk een geboorteakte hebt gehad, zij het op destijds Azerisch grondgebied en uw vader erkent dat u, door geboorte, bijgevolg de Azerische nationaliteit had (CGVS, A. (...), p.4). Bij navraag om verduidelijking betreffende het verblijfsdocument in Oekraïne, verklaart uw vader (CGVS, A. (...), p.4) dat hij van de dorpsadministratie (regio Luhansk) een document kreeg, waarin het verwerven van een eigendom op het grondgebied bekrachtigd werd. Welnu, in voorliggend geval moet vastgesteld worden dat zowel uzelf als uw ouders tot op heden geen enkel geldig document overlegden waaruit jullie identiteit en nationaliteit kan afgeleid worden. Nochtans mocht dit redelijkerwijze van u verwacht worden. Immers, Oekraïne wordt, als voormalig lid van de Sovjet-Unie, gekenmerkt door de hoge mate waarin burgers gedocumenteerd zijn, in casu met geldige identiteitsbewijzen, dewelke hen toegang tot essentiële voorzieningen geven. Zo is het intern paspoort er het identiteitsdocument bij uitstek, aangezien het onder meer informatie bevat over de stad/plaats waar de burger officieel geregistreerd is. Dergelijke registratie is essentieel, aangezien burgers geregeld worden gecontroleerd op het kunnen voorleggen van een registratie (propiska), maar deze hen ook toegang geeft tot tal van sociale voorzieningen en rechten. Informatie over het Oekraïens intern paspoort werd toegevoegd aan het administratief dossier. De vaststelling dat u en uw ouders desalniettemin geen enkel document overleggen, doet vermoeden dat jullie belangrijke informatie voor de Belgische autoriteiten willen verheimelijken. Desgevallend bestaat het vermoeden dat u hetzij van Oekraïne het staatsburgerschap bezit, maar niet geregistreerd was in de regio Luhansk, wat u nochtans wil laten uitschijnen, hetzij het staatsburgerschap van een andere voormalige Sovjet-republiek bezit. U en/of uw gezinsleden schrijven het niet kunnen overleggen van enig document toe aan een brand in jullie woonst in oktober 2014, maar dan nog moet worden vastgesteld dat u sedert één jaar in België verblijft en uw vader zelfs ruim anderhalf jaar, zodat jullie ruimschoots de tijd hadden om alsnog een geldig document bij de Oekraïense ambassade aan te vragen, als begin van bewijs. Tijdens zijn gehoor werd uw vader expliciet gewezen op het belang van het overleggen van enig document om zijn (jullie) staatsburgerschap aan te tonen en zo werd hem gesuggereerd om zich tot de Oekraïense ambassade in België te wenden (CGVS, A. (...), p.6). Niets belette u (of uw gezinsleden) om een dergelijke démarche te ondernemen, aangezien uzelf aangeeft (CGVS, p.11) geen problemen gehad te hebben met de Oekraïense autoriteiten. Jullie hebben tot nader order echter geen enkele aantoonbare démarche in dat verband gedaan en bijgevolg kan er daadwerkelijk aan uw beweerde staatloosheid getwijfeld worden.

Bevestiging van deze inschatting werd trouwens ook gevonden in de weinig aannemelijke verklaringen van uw vader over zijn vlucht naar België.

Uw vader verklaarde immers (CGVS, A. (...), p.13) dat hij achtereenvolgens in een minibus en personenwagen van Oekraïne naar België reisde, maar hij bleek nauwelijks instructies te hebben gekregen van zijn chauffeur/smokkelaar, die hem enkel op het hart drukte om “stil te blijven zitten” (CGVS, A. (...), p.14). Uw vader bleek niet in het minst op de hoogte te zijn van eventueel voor hem gebruikte documenten tijdens de reis en hij kreeg geen instructies over wat hij diende te zeggen of te doen als hij ontdekt werd bij een grensovergang (CGVS, A. (...), p.14). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig te noemen. Uit bijgevoegde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, strikte en individuele persoonscontroles gebeuren. Dat uw vader klaarblijkelijk geen weet had van een controle van het voertuig waarin hij zich bevond, maar daarenboven totaal niet zou geïnstrueerd zijn door zijn begeleider(s)/ smokkelaar(s), is niet enkel weinig geloofwaardig volgens voormelde informatie; het doet bovendien vermoeden dat uw vader legaal naar Europa (België) reisde en dit met gebruik van een geldig internationaal paspoort met daarin een geldig visum. Bijgevolg heeft het er alle schijn van dat uw vader, net zoals uzelf en uw moeder (jullie verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring

DVZ, rubriek 31) waren eveneens onaannemelijk summier), geldige identiteits- of reisdocumenten achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om aldus niet enkel zijn werkelijk beschreven reisweg, het moment van vertrek en het moment van aankomst in de Schengen-zone, maar ook zijn – en jullie – staatsburgerschap te verheimelijken.

U beweert afkomstig te zijn uit Smile (Smile), Luhansk in het oosten van Oekraïne.

Welnu, het Commissariaat-generaal sluit niet uit dat u enige tijd verbleef in de regio Luhansk, aangezien u op de hoogte bent van voor de regio kenmerkende elementen (namen van buurdorpen, p.6; de uniforme begincijfers en –letters van nummerplaten, p.6; dichtstbijzijnde kliniek; p.10), doch bleek u op meerdere punten té vaag en te onwetend, zeker waar het gaat over gebeurtenissen kort voorafgaand aan uw vlucht naar Kharkov (later naar België): dichtstbijzijnde hospitalen die genummerd zijn (CGVS, p.10), straatnamen in de buurt (CGVS, p.10), neerhalen van vliegtuigen in de regio (CGVS, p.6,10), data van bezetten overheidsgebouwen Luhansk (CGVS, p.6), datum van presidentsverkiezingen in 2014 (CGVS, p.7), familienaam administratiehoofd in uw dorp (CGVS, p.7).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Smile gelegen in de regio Luhansk. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Oekraïne kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Smile (Luhansk) heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien er zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat, in overeenstemming met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Welnu, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er weliswaar militaire incidenten voorkomen in de Oekraïense provincies van Donetsk en Lugansk (de regio waarvan u zelf verklaart afkomstig te zijn), maar dat de situatie er over het algemeen kalm blijft, met uitzondering van de zones grenzend aan de “contactlijn” van de strijdende partijen. De informatie geeft ook aan dat het aantal slachtoffers –en a fortiori de burgerslachtoffers– gering blijft. Terwijl er elders in Oekraïne geen sprake is van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Oekraïne actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een aanvraag ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

Zoals hiervoor reeds werd gesteld, legden uw ouders noch uzelf enig begin van bewijs over van jullie identiteit en/of nationaliteit. Na uw gehoor legde u wel, via uw advocaat, medische documenten over.

Wat uzelf betreft werden (1) een röntgenfoto (met schrijven van arts), (2) een foto van een litteken op uw onderkaak en een attest van een psychologe (3) overlegd. Welnu, wat uw medisch probleem met uw onderkaak betreft, moet worden gesteld dat uit de betreffende documenten niet objectief kan worden afgeleid in welke omstandigheden u gekwetst werd aan de onderkaak. Weliswaar maakt de psychologe in haar attest gewag van “geweld door militairen” als oorzaak, maar in casu kan verondersteld worden

dat zij deze bewering louter baseert op uw eigen verklaringen, waardoor het document geen objectieve bewijswaarde heeft. Wat uw eventuele psychologische problemen betreft, moet dan weer worden opgemerkt dat uit het attest, eveneens van de psychologe, niet blijkt dat u niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente en/of geloofwaardige verklaringen. De medisch-psychologische documenten op uw naam werpen bijgevolg geen ander licht op de hiervoor gedane vaststellingen.

Voorts werden medische documenten op naam van uw ouders overlegd. Het document op naam van uw moeder, bedoeld voor een aanvraag tot regularisatie om medische redenen, is opgesteld in het Frans en is quasi onleesbaar. Uit de medische documenten op naam van uw vader kan afgeleid worden dat hij lijdt aan maagkanker, hetgeen uw advocate ook aangaf net na diens asielgehoor (CGVS, A. (...), p.15). Hier moet opgemerkt worden dat de medische problemen van uw vader (en uw moeder) geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève. Voor de beoordeling van medische motieven, dient men zich te wenden tot de geëigende procedure, in casu een aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van medische redenen (9ter), bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op basis van al het voorgaande dient besloten te worden dat in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve, en ten slotte, dient nog opgemerkt te worden dat ook in uw hoofde van uw vader, A. M. (...) (O.V(...)) en uw moeder, S. M. (...) (O.V(...)) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 23 en 24 van het Gerechtelijk Wetboek, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van het middel die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich voor onderhavige asielaanvraag beroept op de burgeroorlog in de regio Lugansk, in het oosten van Oekraïne. Verzoekende partij zou persoonlijk en tot tweemaal toe bij dit conflict betrokken zijn geweest. In eerste instantie werd haar woonst grotendeels vernield bij een bombardement en een maand later werd zij mishandeld door strijders die haar wilden inlijven, hetgeen zij weigerde (gehoorverslag CGVS d.d. 07/09/2016, p. 7, 9 en 11). Uit wat volgt blijkt evenwel dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij beweerde (recente) verblijf in Smeloye (Smile) in de regio Lugansk. De Raad benadrukt dat de werkelijke streek van herkomst evenwel van essentieel belang is voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

2.2.4. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat noch verzoekende partij noch haar ouders enig begin van bewijs overleggen waaruit hun identiteit en/of hun nationaliteit en/of hun verblijf sinds 1991 tot 2015 in de regio Lugansk, Oekraïne, afgeleid kan worden en dat hun verklaringen aangaande het niet kunnen bijbrengen van dergelijke documenten geenszins kunnen overtuigen.

Uit zowel de verklaringen van verzoekende partij als deze van haar ouders blijkt dat zij sinds 1991 en dit tot september 2015 (haar vader tot januari 2015) permanent in Oekraïne gevestigd waren (verklaring DVZ d.d. 29/03/2016, rubriek 10; verklaring DVZ vader d.d. 20/01/2015, rubriek 10; verklaring DVZ moeder d.d. 29/03/2016, rubriek 10). Verzoekende partij geeft aan dat zij in Oekraïne 9 klassen school liep. Voor haar inschrijving zou zij geen enkel (identiteits)document nodig hebben gehad, hoewel zij anderzijds ook aangeeft dat men wettelijk gezien voor alles documenten nodig heeft. Voorts beweert ze dat zij nooit een geboorteakte, internationaal paspoort of een intern paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek in landen die onafhankelijk werden na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie (zoals Oekraïne waar zij verklaart vandaan te komen), heeft gehad (gehoorverslag CGVS d.d. 07/09/2016, p. 3). Aangezien haar vader bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij over een verblijfsvergunning voor Oekraïne beschikte (verklaring DVZ vader d.d. 20/01/2015, rubriek 6c), werd verzoekende partij hieromtrent om verduidelijking gevraagd, maar zij geeft enkel aan dat het om een vergissing ging (gehoorverslag CGVS d.d. 07/09/2016, p. 3). Uit haar verklaringen blijkt voorts dat zij van medio november tot medio december 2014 in Lugansk gehospitaliseerd werd, maar de vraag of zij enig document van haar opname – en daarmee: een bewijs voor het feit dat zij gekend was bij de Oekraïense autoriteiten – kon overleggen, beantwoordt zij negatief (gehoorverslag CGVS d.d. 07/09/2016, p.10). Door haar vader werd daarnaast verklaard dat hij en haar moeder officieel gehuwd zijn en dat hiervoor het Sovjet paspoort moest overgelegd worden (gehoorverslag CGVS vader d.d. 07/09/2016, p. 2). Verder verklaarde haar vader dat hij zijn paspoort in Oekraïne nooit heeft verlengd of vernieuwd. Hij bezat ook een geboorteakte. Op de vraag of hij ooit démarches deed om het Oekraïens staatsburgerschap te verkrijgen, verklaarde haar vader dat hij dit niet deed omdat hij wilde wachten tot verzoekende partij 27 jaar oud was, zodat zij haar dienstplicht zou kunnen ontlopen (gehoorverslag CGVS vader d.d. 07/09/2016, p. 3-4). Ook verklaarde haar vader dat zij geen registratie hadden in Oekraïne (gehoorverslag CGVS vader d.d. 07/09/2016, p. 3). In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweerde, verklaarde haar vader nog dat verzoekende partij wel degelijk een geboorteakte heeft gehad, zij het op destijds Azerisch grondgebied en haar vader erkent dat verzoekende partij, door geboorte, bijgevolg de Azerische nationaliteit had (gehoorverslag CGVS vader d.d. 07/09/2016, p. 4). Bij navraag om verduidelijking betreffende het door haar vader bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangehaalde verblijfsdocument in Oekraïne, verklaart haar vader dat hij van de dorpsadministratie (regio Lugansk) een document kreeg, waarin het verwerven van een eigendom op het grondgebied bekrachtigd werd (gehoorverslag CGVS vader d.d. 07/09/2016, p. 4). In het licht van voormelde verklaringen is het treffend dat zowel verzoekende partij als haar ouders tot op heden geen enkel geldig document overlegden waaruit hun identiteit en/of hun nationaliteit en/of hun (recente) herkomst uit de regio Lugansk, Oekraïne, kan afgeleid worden. Immers, Oekraïne wordt, als voormalig lid van de Sovjet-Unie, gekenmerkt door de hoge mate waarin burgers gedocumenteerd zijn, *in casu* met geldige identiteitsbewijzen, dewelke hen toegang tot essentiële voorzieningen geven. Zo is het intern paspoort er het identiteitsdocument bij uitstek, aangezien het onder meer informatie bevat over de stad/plaats waar de burger officieel geregistreerd is (administratief dossier, stuk 5, landeninformatie, deel 1). Uit de

informatie die verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 4) blijkt voorts dat dergelijke officiële registratie essentieel is, aangezien burgers geregeld worden gecontroleerd op het kunnen voorleggen van een registratie (*propiska*), maar deze hen ook toegang geeft tot tal van sociale voorzieningen en rechten. Uit voormelde informatie blijkt dat het verplichte, strikte registratiesysteem uit de periode van de Sovjet-Unie ook na de onafhankelijkheid van Oekraïne nog tot 2004 bleef bestaan. Op 1 januari van dat jaar kwam een nieuwe wet betreffende de vrijheid van beweging en vrijheid van keuze van woonplaats in voege. Het oude sovjet-systeem had als doel een strikte controle over de bevolking uit te oefenen. Minstens nog tot het jaar 2000 had de politie het recht om arbitraire, uitgebreide documentencontroles van personen en voertuigen uit te voeren. Een registratie van de verblijfplaats en de werkplaats waren voorts vereist voor het bekomen van sociale voordelen. De wet van 2004 verving de vereiste dat men de toestemming van de autoriteiten had vooraleer zich ergens te vestigen door een vrije keuze van woonplaats met een informatief registratiesysteem. Dit omvat nog steeds de verplichting om zich te laten registreren, hetgeen zowel voor burgers als voor in Oekraïne verblijvende vreemdelingen en staatlozen geldt. Desondanks bleven bepaalde vereisten (in de praktijk) bestaan. Uit de rapporten van *Ukrainian Helsinki Human Rights Union* (UHHRU) en uit de '*Responses to information requests*' van de *Immigration and Refugee Board of Canada* (d.d. 25/01/2007 en 03/12/2012) (rechtsplegingsdossier, stuk 4) blijkt dat doorheen de jaren 2000 het kunnen genieten van talrijke (sociale en administratieve) diensten of de mogelijkheid tot werk of studies in de praktijk afhankelijk bleef van het hebben van een verblijfsregistratie. Ook controles van identiteitsdocumenten en eventuele detentie ingeval de persoon geen identiteitsdocument op zak had, bleven voorkomen in 2004. UHHRU rapporteerde dat ook in 2007 en 2008 nog etnische *profiling* plaatsvond door de ordediensten, waarbij personen van niet-Slavische origine gevisieerd werden door middel van documentencontroles. Verder blijkt nog uit informatie van de *International Organization for Migration* (IOM) dat de Oekraïense wet voorziet in een officiële verblijfsstatus voor vreemdelingen en staatlozen, en dat voor deze categorieën van personen eveneens verblijfsdocumenten worden uitgereikt. Uit de informatie van de *Immigration and Refugee Board of Canada* (d.d. 25/01/2007) blijkt voorts dat een (intern) paspoort vereist is bij de aanvraag van een registratie en voor vreemdelingen en staatlozen geldt de vereiste van het voorleggen van een verblijfsvergunning. In het licht van voormelde informatie is het dan ook totaal ongeloofwaardig dat verzoekende partij en haar ouders, die sinds 1991 tot september 2015 (de vader van verzoekende partij tot januari 2015) permanent in Oekraïne gevestigd waren, nooit een verblijfsregistratie zouden hebben gehad in Oekraïne (en evenmin de bijhorende documenten). Van verzoekende partij en haar ouders kan verwacht worden dat zij een geldig document zouden kunnen overleggen waaruit hun identiteit en/of nationaliteit en/of herkomst afgeleid kan worden. De vaststelling dat zij evenwel geen enkel document overleggen, doet vermoeden dat zij belangrijke informatie voor de Belgische autoriteiten willen verheimelijken. Desgevallend bestaat het vermoeden dat zij hetzij van Oekraïne het staatsburgerschap bezitten, maar niet geregistreerd waren in de regio Lugansk, wat verzoekende partij en haar ouders nochtans willen laten uitschijnen, hetzij het staatsburgerschap van een andere voormalige Sovjet-republiek bezitten.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat haar ouders geen registratie hebben aangevraagd om te vermijden dat zij haar legerdienst zou moeten doen, en dat zij van plan waren om de nodige stappen te ondernemen wanneer zij niet langer dienstplichtig zou zijn, wijst de Raad op de onaannemelijkheid van deze verklaring daar in 1991, het jaar waarin het gezin in Oekraïne aankwam, verzoekende partij slechts enkele maanden oud was en het dan ook weinig overtuigend is dat haar ouders op dat moment, alsook in de eerste jaren na de onafhankelijkheid van Oekraïne, uit schrik voor een mogelijke legerdienst in de verre toekomst zich nooit zouden hebben laten registreren gezien het hierboven geschetste belang van het hebben van een registratie en de moeilijkheden die men kon ondervinden bij het bekomen van sociale of administratieve diensten en met de ordediensten indien men niet in het bezit was van de nodige documenten. Bovendien blijkt uit de door verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 4) gevoegde informatie van het *Center for Army* dat de verplichte legerdienst in het onafhankelijke Oekraïne enkel geldt voor staatsburgers. Indien verzoekende partij en haar ouders een legaal verblijf als staatloze of vreemdeling zouden hebben bekomen, zou verzoekende partij sowieso niet onderworpen zijn geweest aan de verplichte legerdienst.

Waar verzoekende partij en haar ouders het niet kunnen overleggen van enig document toeschrijven aan een brand in hun woonst in oktober 2014, wijst de Raad er vooreerst op dat in onderhavig arrest verschillende vaststellingen worden gedaan waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het beweerde verblijf van verzoekende partij en haar gezin in het dorp Smile (Lugansk) in de periode voorafgaand aan hun vertrek naar België (zie punt 2.2.6.). Bijgevolg staat het ook geenszins vast dat de documenten van verzoekende partij en haar ouders verloren zouden zijn gegaan in de beweerde

omstandigheden. Hoe dan ook dient te worden onderstreept dat verzoekende partij sedert ruim twee jaar in België verblijft en haar vader zelfs ruim tweeënhalf jaar, zodat zij ruimschoots de tijd hadden om alsnog een geldig document bij de Oekraïense ambassade aan te vragen, als begin van bewijs. Niets belette hen immers om een dergelijke démarche te ondernemen, nu verzoekende partij zelf aangaf geen problemen gehad te hebben met de Oekraïense autoriteiten en geen vrees te koesteren ten aanzien van de Oekraïense autoriteiten (gehoorverslag CGVS d.d. 07/09/2016, p. 11).

2.2.5. De Raad wijst verder op het volstrekt ongeloofwaardige karakter van de vlucht van de vader van verzoekende partij naar België. De vader van verzoekende partij verklaarde immers dat hij achtereenvolgens in een minibus en personenwagen van Oekraïne naar België reisde, maar hij bleek nauwelijks instructies te hebben gekregen van zijn chauffeur/smokkelaar, die hem enkel op het hart drukte om 'stil te blijven zitten'. Haar vader bleek niet in het minst op de hoogte te zijn van eventueel voor hem gebruikte documenten tijdens de reis en hij kreeg geen instructies over wat hij diende te zeggen of te doen als hij ontdekt werd bij een grensovergang (gehoorverslag CGVS vader d.d. 07/09/2016, p. 13-14). In het licht van de in het administratief dossier aanwezige informatie (administratief dossier, stuk 5, landeninformatie, deel 2), waaruit blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker aan de buitengrenzen van de Schengenzone, strikte en individuele persoonscontroles gebeuren, is het allesbehalve geloofwaardig dat haar vader geen weet zou hebben van een controle van het voertuig waarin hij zich bevond en daarenboven totaal niet zou geïnstrueerd zijn door zijn begeleider(s)/smokkelaar(s). Deze ongeloofwaardige verklaringen van haar vader aangaande diens vlucht uit Oekraïne doen dan ook vermoeden dat hij legaal naar Europa (België) reisde en dit met het gebruik van een geldig internationaal paspoort met daarin een geldig visum. Ook de verklaringen van verzoekende partij en haar moeder over hun reisweg waren onaannemelijk summier (verklaringen DVZ d.d. 29/03/2016, rubriek 31). Voormelde vaststellingen doen vermoeden dat verzoekende partij en haar ouders geldige identiteits- of reisdocumenten achterhouden voor de Belgische autoriteiten om aldus niet enkel hun werkelijk beschreven reisweg, het moment van vertrek en het moment van aankomst in de Schengenzone, maar ook hun staatsburgerschap te verheimelijken.

2.2.6. Verder stelt de Raad nog vast dat, hoewel niet uitgesloten kan worden dat verzoekende partij enige tijd verbleef in de regio Lugansk, aangezien zij op de hoogte is van voor de regio kenmerkende elementen zoals namen van buurdorpen, de uniforme begincijfers en -letters van nummerplaten en de dichtstbijzijnde kliniek (gehoorverslag CGVS d.d. 07/09/2016, p. 6 en 10), verzoekende partij op meerdere punten te vaag en te onwetend bleek, zeker wat betreft gebeurtenissen kort voorafgaand aan haar vlucht naar Kharkov en later naar België. Zo is zij vaag en onwetend wat betreft dichtstbijzijnde hospitalen die genummerd zijn, straatnamen in de buurt, het neerhalen van vliegtuigen in de regio, data van het bezetten van overheidsgebouwen in Lugansk, de datum van de presidentsverkiezingen in 2014 en de familienaam van het administratiehoofd in haar dorp (gehoorverslag CGVS d.d. 07/09/2016, p. 6, 7 en 10). Van verzoekende partij kan verwacht worden dat zij hierover meer doorleefde verklaringen kan afleggen, zelfs indien zij 'niet vaak buitenkwam' zoals zij stelt in haar verzoekschrift. Deze vaagheden en onwetendheden ondergraven dan ook de door haar beweerde (recente) herkomst uit Smile, Lugansk in het oosten van Oekraïne.

2.2.7. De Raad wijst er verder op dat gezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekende partij voor haar komst naar België in Smile (Lugansk) heeft verbleven, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor zij voor haar komst naar België in Smile (Lugansk) heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens haar verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

2.2.8. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van

informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoekende partij niet de waarheid over haar werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekende partij draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren en het achterhouden van documenten die haar identiteit, nationaliteit en herkomst kunnen aantonen. Door haar gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert de Raad in het ongewisse over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekende partij de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekende partij bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat zij mogelijk zou lopen.

2.2.9. De Raad stelt ten slotte vast dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten geen ander licht werpen op de hiervoor gedane vaststellingen.

Wat betreft de bijgebrachte (Belgische) medische documenten op naam van verzoekende partij en van haar ouders (administratief dossier, stuk 6, deel 9; bijlagen 6 en 7 van het verzoekschrift), stelt de Raad vooreerst vast dat, wat betreft het medisch probleem met de onderkaak van verzoekende partij, uit de betreffende documenten niet objectief kan worden afgeleid in welke omstandigheden verzoekende partij gekwetst werd aan haar onderkaak. Weliswaar maakt de psychologe in haar attest gewag van 'geweld door militairen' als oorzaak, maar *in casu* kan verondersteld worden dat zij deze bewering louter baseert op de eigen verklaringen van verzoekende partij, waardoor het document geen objectieve bewijswaarde heeft. Wat de eventuele psychologische problemen van verzoekende partij betreft, moet dan weer worden opgemerkt dat uit het attest, eveneens van de psychologe, niet blijkt dat verzoekende partij niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente en/of geloofwaardige verklaringen. Het bijgebrachte document op naam van haar moeder, bedoeld voor een aanvraag tot regularisatie om medische redenen, is opgesteld in het Frans en is *quasi* onleesbaar. Uit de medische documenten op naam van haar vader kan afgeleid worden dat hij lijdt aan maagkanker. De medische problemen van haar ouders houden evenwel geen verband met de criteria van de Conventie van Genève. Voor de beoordeling van medische motieven, dient men zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure, *in casu* een aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van medische redenen (9ter) bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Inzake het door verzoekende partij tijdens haar beroepsprocedure tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 september 2016 bijgebrachte document van het republikeins hospitaal van Lugansk van 17 oktober 2016 dat attesteert dat verzoekende partij van 18 november tot 15 december 2014 in dit hospitaal werd opgenomen (administratief dossier, stuk 2; bijlage 8 van het verzoekschrift), is de Raad van oordeel dat dit document geenszins van aard is om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen. De bewijswaarde van het document wordt immers ondergraven door de vaststelling dat het attest werd uitgereikt op 17 oktober 2016, *i.e.* op een moment dat verzoekende partij en haar ouders reeds in België waren en de commissaris-generaal reeds een eerste keer een weigeringsbeslissing had genomen inzake hun asielaanvragen. In de aanvullende nota waarmee het betreffende stuk werd overgemaakt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van hun beroepsprocedure tegen deze eerste weigeringsbeslissing werd overigens geen enkele uitleg geboden over de manier waarop het stuk bekomen werd (administratief dossier, stuk 2). De Raad merkt daarnaast nog op dat uit de informatie van *Transparency International* die door verwerende partij werd toegevoegd aan haar nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 4) blijkt dat corruptie in Oekraïne zeer wijdverspreid is, hetgeen de bewijswaarde van het stuk verder relatieveert.

2.2.10. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog de gehoorverslagen van haar en haar ouders voegt (bijlagen 3-5), bemerkt de Raad dat deze stukken zich in het administratief dossier bevinden (administratief dossier, stuk 6 (delen 5 en 10)) en dat hierboven rekening werd gehouden met

de verklaringen van verzoekende partij en haar ouders tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT